

הקיפוד הנאמן

ה.פאלאדה

איש אחד עבר מהעיר לאזור כפרי. הוא עדיין לא הכיר קיפודים ולא ידע שהם יצורים נאמנים מאוד. יום אחד, כשיצא לקראת ערב לגינה שלו, שמע רחש מוזר תחת השיחים וראה משהו דומה לביצה גדולה על ארבע רגליים. מחודדת בקצה הקדמי "הי! מה אתה מחפש כאן? זו הגינה שלי!" קרא האיש. הביצה המוזרה נעלמה בערוגת האפונה ובאותו הערב הוא לא ראה יותר את היצור.

בפעם השנייה האיש עסק בקטיפת פטל. פתאום שיח הפטל זז, ועוד לפני שהאיש יכל היה לראות היטב, משהו אפור, מחודד, רץ בשביל ונעלם בערוגת האספרגוס. "משהו כזה!" אמר האיש "הוא נראה בדיוק כמו חזיר בר קטן! האם עלי לסבול חזירים בגינה שלי? זה לא מתקבל על הדעת!" והוא

הלך לאורך גדר הרשת שהקיפה את הבית, החצר והגינה. אבל הגדר הייתה שלמה והוא לא מצא בה כל חור.

"זה בלתי נסבל!" קרא האיש "לא אתן לאכול לחיות בר בגינה שלי!" וכשהאיש יצא מהבית בדמדומים, עוד באותו הערב, ראה על הדשא משהו עגול ולבן. ולתוך הלבן הזה נכנס משהו מחודד ואכל אותו.

"קשה להאמין!" קרא האיש מהעיר בהתרגשות "עכשיו הייצור הזר אוכל את האוכל של 'פרחח' הכלב הנאמן שלי!" והוא הלך מהר לקרוא לכלב פרחח. אבל כשחזר עם הכלב, הייצור כבר נעלם והקערה הייתה ריקה ומלוקקת.

"לא נראים לי הדברים כאן באזור הכפרי" נאנח האיש "בעיר היה לי לכל היותר עכבר בחדר המזווה. וכאן בכפר היונים אוכלים אפונה, התרנגולות הורסות ערוגות פרחים, הדרורים מנקבים דובדבנים, הצפרדעים אוכלות תות והצרעות את האגסים. תולעים יושבים על הפטל, חלזונות מכרסמים כרוב

והחולד אוכל את תפוחי האדמה שלי. אני חייב להאכיל כל כך הרבה מזיקים בגינה שלי, ועכשיו בא עוד אחד כזה, שנראה כמו ביצה מחודדת בקצה, ומרוקן את קערת האוכל של הפרחח שלי. לא, לא אסבול את זה!"

והוא הלך וחיפש את החיה הזרה, אבל למרות שחיפש היטב, לא מצא אותה. הוא שכב כבר במיטה, אך לא יכול היה להירדם כי הכלב שלו נבח, השתולל וילל. "מה קרה לפרחח?" השתומם האיש. "הוא עושה רעש

כזה שלא ניתן לעצום עין! אני חייב ללכת ולראות מה קורה." באנחה כבדה קם, והלך

לחצר, כך כפי שהיה, בכותונת לילה ויחף. חתיכה קטנה של הירח זרחה עוד בשמיים והאיש יכול היה לראות שעל ריצוף החצר נח משהו אפור, והכלב פרחח קופץ על משהו הזה, רוצה לנשוך אותו, מילל בכאב וקופץ חזרה. קופץ שוב, מנסה להכות ברגל, אבל שוב מילל מכאבים.

"איזה דבר מגוחך זה?" אמר האיש ובעט בו ברגלו היחפה.

"או!" קרא "מי שם חוט דוקרני בחצר שלי?" והוא ניסה לקחת את הדבר בידו. "או! או! או!" קרא שוב "אתה אל תעקוץ אותי, כאן בחצר שלי!" והוא כמעט וילל כמו הכלב שלו.

ובינתיים "החוט הדוקרני" על ארבע רגליים רץ מעבר לפינה של מחסן העצים. "פרחח!" אמר האיש לכלב "עכשיו אני כבר יודע. ראיתי חיות כאלה בספרי תמונות. זה קיפוד!"

פרחח גיהק, יתכן שרצה לומר "כן." "קיפוד דוקרני, קיפוד-חזירי רגיל" אמר האיש "איננו רוצים כזה כאן אצלנו. הוא עוקץ ואוכל

את האוכל שלך. נכון?"
פרחח גיהק שוב.

"בוא, נחפש את החזיר הזה ונזרוק אותו מהגינה שלנו" אמר האדון לכלב שלו, פתח את פשפש הגינה והאדון והכלב נכנסו יחד לגינה. בעצם אסור היה לכלב להיכנס לגינה, כי הוא לא רגיל היה ללכת בשבילים, כפי שצריך, ודרך על הערוגות. אבל הלילה לאדון לא היה אכפת.

"חפש, פרחח, חפש, כלב טוב!" הוא אמר ופרחח רץ על הערוגות והרס צמחים צעירים, יותר מאשר הקיפוד יכול היה להשמיד בעשר שנים. בסוף מצאו את הקיפוד במטע, שם הוא אכל

בהנאה אגס גדול שנפל מהעץ, ותחיל כבר לרקב. הקיפוד שמע שהם מתקרבים, והתכרבל מהר לכדור קוצני.

"ראה, פרחח" אמר האדון לכלב שלו "איזה קיפוד מטונף זה. לא רק שהוא אוכל את

האוכל שלך, אבל גם את האגסים היפים ביותר שלי. אנו חייבים לעקור אותו מכאן. אבל איך?"

לפרחח לא הייתה תשובה לכך והוא רק נחר בשקט, כי אחרי שהרגיש כבר את הקוצים החדים, לא העז יותר להתקרב אל הקיפוד. גם האיש לא העז לגשת לקיפוד, ולכן עמד עוד זמן מה וחשב חזק. ואחרי שחשב מספיק זמן אמר בשמחה "בא לי רעיון טוב, פרחח. אנחנו נרעיב את הקיפוד! עכשיו אלך למחסן העץ ואביא ארגז ישן. נעמיד אותו מעל הקיפוד ואחרי שהוא ישב שם שלושה ימים ושלושה לילות, בוודאי ימות מרעב.

פרחח נחר. האיש הבין זאת כהסכמה והלך למחסן העץ. אבל אחרי שעבר עשרה צעדים, הרגיש שהכלב הולך אחריו. אז אמר: "לא! לא, פרחח! בזמן שאני מביא את הארגז, אתה צריך לשבת ליד הקיפוד ולהשגיח שלא יברח."

הוא חזר עם פרחח אל הקיפוד, אמר לכלב לשבת וחזר להביא את הארגז. אלא שבמחסן החשוך לא היה לו מזל גדול: ארגז

שמע רעש גדול ואחר כך צליל איום של כלים
נשברים. וכשהדליק אור
ראה שהכלב שלו, פרחח, ששפך את החלב,
נשך בשניצל, זרק קערת השעועית
מהשולחן, הכניס את הרגל קדמית לכלי
הרוטב ואת אחורית ללפתן אוכמניות. את
זנבו הדביק לנייר תופס הזבובים ואת אפו
תקע בקערת הגבינה.
"כלב נבזה!" קרא האדון בכעס "זה מה
שלימד אתך הקיפוד המנוול? חכה רק...!"
ורצה להתנפל על הכלב במטאטא. פרחח
הבין כי הוא עומד לקבל מכות טריות, ראה
שהאדון עומד בדלת ולא ייתן לו לצאת, לקח
תנופה ועם צעקה איומה קפץ אל שמשות
החלון, שנשברה בצליל חזק. ואז רץ ישר
לתוך הלילה ולא עצר עד שהאור ובני האדם
נעלמו מעיניו.
באנחה כבדה ניקה האיש את המטבח
ההרוס ואמר לעצמו "בעצם הייתי צריך
לסגור את הדלת. אבל בעצם זו אשמתו של
הקיפוד. אילו זה לא רץ דרך החצר, הכלב לא
היה נובח. אילו הכלב לא נבח, לא הייתי

אחד נפל לו על הרגל היחפה ומחץ אותה,
שבב מארגז אחר ניכנס לו ליד והארגז
השלישי דקר אותו במסמר. "אא, איזו חיה
רעה הקיפוד הזה!" נאנח האיש "האנשים
צודקים כשקוראים לו קיפוד-חזיר." בסוף
לקח את הארגז הרביעי וחזר למטע אל עץ
האגס.
אבל שם לא ראה כבר את הקיפוד ולא את
פרחח. הוא חיפש, כמה שיכול היה בחושך,
שרק וקרא, אבל לא הכלב ולא הקיפוד
הופיעו לקריאתו.
האיש העמיד את הארגז, נאנח קשה ואמר:
"מה קרה עכשיו? בוודאי הקיפוד הלך והכלב
הלך אחריו, אבל לפחות יכול היה להודיע לי
בנביחה."
הוא חיפש זמן מה בגינה אבל לא מצא דבר.
החיפוש עייף אותו בסוף, הרגליים היחפות
נרטבו מהטל והוא קפא בכותונת הלילה שלו.
"עכשיו אשכב במיטה, אתחמם ואירדם"
חשב האיש "פרחח ישגיח כבר על הקיפוד."
אלא שכאשר הוא יצא קודם מהבית בבהלה,
הדלת נשארה פתוחה. וכשניכנס עכשיו,

מתעורר. אילו לא הייתי מתעורר, לא הייתי יוצא לחצר. אילו לא יצאתי לחצר, לא הייתי משאיר את דלת המטבח פתחה. אילו סגרת את הדלת, הכלב לא היה ניכנס למטבח. אילו הכלב לא ניכנס, הכל היה נשאר תקין. אבל מאחר שהקיפוד עבר בחצר נשברו כלי האוכל שלי, והארוחה הטובה שלי הושמדה כליל. קיפוד, קיפוד, חכה רק שאתפוס אתך!" הוא פיהק עוד פעם, חזר למיטה, התחמם ונרדם.

למחרת בבוקר פרחח חזר, סבב את ראשו, עצם עיניים ומתח את זנבו כשהאדון שלו אמר: "פרחח, אני חושב שאתה ממש כלב התופת!" ואחרי רגע התחשב והוסיף "אבל הקיפוד הוא ממש נסיך הגהנום!" ואז הלך לעבודתו וחשב רוב הזמן על הערב, כשיתפוס את הקיפוד. ופרחח ישן בשלווה אחרי כל השטויות האלה, ורק מדי פעם נבח קלות כשבחלומו ראה ביצה גדולה על ארבע רגליים.

אחרי שהאיש אכל את ארוחת הערב שלו, הכניס פנס לכיס והלך לעץ האגס, ששם,

בערב הקודם, השאיר את הארגז. הארגז עוד עמד שם, אבל לידו עמד גם הקיפוד החצוף ואכל שוב אגס.

"אהא!" אמר לעצמו האיש "הארגז כבר מוכן, והפושע הזה לא יברח לי, אז אוכל קודם לראות כמה אגסים הוא יאכל בחוצפתו הנבזית."

הוא עמד שם וחिכה, והקיפוד אכל ואכל. לאיש היה בעצם דחוף ללכת כבר למיטה, אבל לקיפוד היה כל הזמן שבעולם. הוא אכל בהנאה ומצמץ שפתיים כמו חזיר קטן.

"קיפוד-חזיר" אמר האיש "לא אתן לך לאכול יותר מדי אגסים."

אבל כשהקיפוד אכל עוד אגס הוא נשכב על גבו והושיט את רגליו לשמיים. "נו באמת!" אמר האיש "איזו התנהגות זו? נראה לי שהגן שלי מצא חן בעיניך יותר מדי." והקיפוד כאילו הבין זאת, התחיל להתגלגל בדשא, תוך השמעת שריקות הנאה. "כל פעם יפה יותר!" אמר האיש "אבל תחת הארגז שלי ההנאה הזו תעבור לך מהר."

הקיפוד קם והתחיל ללכת משם. "מה

רעשים נשמעו תחת הארגז. האיש דפק בארגז "הי" אמר בנזיפה "שבוי צריך להתנהג בשקט ובהגינות. תתכרבל עכשיו שוב, אחרת אתה עלול עוד לברוח לי כשאריום את הארגז." הוא הקשיב - תחת

הארגז שרר שקט. הוא הרים אותו בזהירות - הקיפוד שכב מכורבל. "טוב, זה כבר יותר יפה" אמר האיש "אבל עכשיו כבר לא מספיק להתנהג יפה. אתה מוכרח למות." והוא אסף את האגסים, שאחדים מהם נפלו כבר מהקוצים, שם את הארגז שוב מעל הקיפוד, הלך הביתה, כיבה את האור ונרדם מרוצה.

קורה?" שאל האיש "אתה נראה שונה פתאום. יש לך גיבנת!" הוא הדליק את פנס הכיס שלו ומיד גם קרא "הי אתה! גנב האגסים!" הקיפוד התכרבל מיד לכדור. האיש ניגש קרוב וראה עכשיו שהקיפוד הוא גנב אגסים גרוע יותר מאשר היה נדמה לו. כי הקיפוד לא רק התגלגל סתם בדשא. תוך כדי כך הוא אסף עוד חמישה אגסים יפים, בשלים, על הקוצים שלו. הוא רצה להביא אותם כארוחת לילה למאורה שלו. "קיפוד!" אמר האיש לגנב האגסים המכורבל "קיפוד רע, קיפוד גנב, קיפוד גנב אגסים, אך, אתה קיפוד-חזיר, עכשיו תישאר רעב ותמות!" הוא לקח את הארגז וקרא עוד פעם "ראה, עכשיו תהיה תחת הארגז!" ושם אותו על הקיפוד. ואז האיש הלך הביתה וניכנס מרוצה למיטה. אך לפני שנרדם חשב עוד שאולי עשה זאת לא נכון. הוא השאיר לקיפוד את האגסים, ועכשיו ייקח זמן רב עד שהקיפוד ירעב. "לא, איזה צרות יש לי עם הקיפוד הזה!" נאנח. הוא קם והלך שוב לגינה.

מאוד ממה שהצליח לבצע.

למחרת היה האיש מרוצה מאוד כל היום. מדי פעם עזב את עבודתו בבית ויצא לגן אל הארגז. הוא דפק באצבע בארגז והקשיב, אבל בארגז שום דבר לא זז. "הקיפוד כבר מורעב בוודאי, וחסר לו כוח. עכשיו אינו יכול כבר לזוז" חשב באיש "אבל עדיין לא כדאי להרים את הארגז, אולי הוא יכעס וינשוק אותי ברגל, ואולי נשיכה כזו היא מסוכנת, רעילה, אחלה ואמות עוד לפני הקיפוד. לא! מוטב שלא אעשה זאת."

והוא היה חוזר שוב לעבודתו בבית או בגינה. אחרי שעשה כך שלושה ימים שלמים היה כבר בטוח שהקיפוד מת מרעב. ואז הלך ובשקט, בזהירות, לאט, בחשש הרים את הארגז והציץ למטה. ותחת הארגז ראה - - - לא כלום!

"נו!" אמר האיש, גירד את אפו והסתכל על הקטע הריק בדשא. אבל שם באמת לא היה דבר. "האם הקיפוד הפך לאוויר?" שאל את עצמו. אבל הקיפוד לא עשה זאת, כי כאשר האיש הסתכל טוב יותר, ראה שהקיפוד חפר

לו מעבר תחת הארגז, והסתלק.

"לא! איזה בוגדן!" השתומם האיש. "לכן היה

שקט כזה תחת הארגז!"

"אז שמחתי לשווא במשך שלושה ימים" כעס

האיש, "איזו מפלה!"

"אבל בוודאי עזב כבר את הגינה שלי"

התנחם. "הוא הבין שלא אסכים יותר למעשי

החוצפה שלו."

אך בזה הוא דווקא טעה. הוא לא ידע איזה

חברים נאמנים הם הקיפודים.

ערב שקט ויפה אחד ישב האיש, עם מקטרת

בפיו, על ספסל קרוב לערמת קומפוסט שלו.

למעלה על הקומפוסט גדלו מלפפונים, למטה

על הספסל ישב האיש. "מחר יתכן קצת

גשם" חשב. "נמאס לי כבר כל פעם להשקות

ולהשקות. אבל למלפפונים שלי זה חשוב,

אני רוצה לגדל את המלפפונים הארוכים

והשמנים ביותר מכל אנשי הסביבה." ובאמת

שם למעלה היו כבר מלפפונים יפים וגדולים,

אבל הוא רצה אותם עוד יותר יפים ושמנים.

ובדיוק כשחשב על כך משהו רשרש למעלה

ו-"פלופ!" מלפפון אחד נפל מערמת

לא ילך. אתפטר ממך איכשהו, אבל לא תחת הארגז. לא תברח לי הפעם."
והאיש לקח את, תקע אותו תחת הכדור הקוצני, לקח את הקיפוד לאגם ושם בסירה. ואז שט בסירה באגם וזרק את הקיפוד למים. "כך" אמר "התפטרתי ממך. מצדי בקוצים שלך תוכל לעקוץ את הדגים."
תוך כדי כך נזכר שבהזדמנות הוא יכול גם לבדוק את מלכודת הצלופחים שלו. הוא שט אליה, הוציא אותה ובאמת היו בפנים שני צלופחים יפים. "זה נהדר" חשב האיש. "קודם המלפפונים ועכשיו הצלופחים. צלופח ירוק עם סלט מלפפונים זה מאכל אהוב שלי."
הוא שט חזרה הביתה, לקח צלופח בכל יד, יצא לחוף והלך לביתו - ומי עמד בדרכו? הקיפוד!
הקיפוד, עוד קצת רטוב, אבל חוץ מזה שלם לגמרי.
מהבהלה הצלופחים נפלו לו מהידיים, והקיפוד רץ מהר תחת שיחי הורדים, הצלופחים זחלו בדשא, האיש צעק ורץ אחרי

הקומפוסט הגדולה על הארץ. "אני אוסר זאת!" קרא האיש והוציא את המקטרת מפיו. "אתם צריכים לגדול ולא לפול, אתם המלפפונים." הוא התכופף מעל המלפפון, למעלה רשרש שוב משהו ו"פלופ!" מלפפון שני נפל לו במכה על הגב. "אי!" קרא האיש "זה כואב!" ושפשף את גבו.
מלמעלה נשמע שוב רשרוש, אבל הפעם לא נפל דבר. לא, זה נשמע כאילו מישהו בורח. "גנבים!" חשב האיש "גנבי מלפפונים!" והוא רץ מהר סביב ערמת הקומפוסט, אבל לא ראה שום דבר. הערמה הייתה גבוהה מדי. "הי, שם!" צעק האיש "צא מיד מהמלפפונים שלי, או שאקרא למשטרה!"
"פלופ" שוב נפל משהו מערמת הקומפוסט, וכשהאיש הסתכל ראה שוב את הקיפוד. "כך חשבת!" אמר האיש נסער "האגסים שלי כבר נקטפו אז התחלת עם המלפפונים שלי. כשהמלפפונים יגמרו תתחיל עם הדלועים. הדלועים יעברו, תגיע לצנון, אחר כך לתפוחי אדמה. נוציא את התפודים ויגיע החורף, תרצה בוודאי להתחמם אצלי בבית. לא, זה

הקיפוד לתוך שיח הורדים שדקר ושרט אותו.
הצלופחים נעלמו, הקיפוד ברח ולאיש היו
ידיים מלאות דם. הוא לא ישן טוב באותו
לילה!

לאיש מהעיר היה משהו בגינה שהוא אהב
יותר מהאגסים והמלפפונים. זו הייתה
מסלעת קטנה, גן אבנים שהוא בנה לו סמוך
למים. במאמץ גדול ובזעה הוא הוביל אבנים
גדולות במריצה, ובנה מהם קיר קטן.
בחריצים בין האבנים שם חול ואדמה, זרע
ונטע שם צמחים שונים שמצליחים לצמוח בין
סלעים. ועכשיו הקיר הקטן פרח ונראה יפה
ביותר, מלא פרחים בעלי שמות שונים
ומוזרים.

בגינה קטנה כזו, שלא הניבה כל פרי, נהג
האיש לשבת מדי פעם כחצי שעה, לנוח
אחרי העבודה שלו, ולהתחמם בשמש,
להסתכל לסירוגין על הצמחים הפורחים בין
האבנים ועל האגם שנצץ בשמש ונראה כמו
מראה גדולה.

שאחרי ההרפתקה עם הקיפוד שחזר לגינה,
ישב האיש שוב בין האבנים שלו ונח. ואז

ראה ש אחד הצמחים הקטנים שבמרווח בין
האבנים, בעל פרחים כחולים בהירים, נראה
עצוב מאוד, מוריד את הגבעולים כאילו הוא
מתייבש. הוא ניגש קרוב וראה חור שיוּרד
לאדמה קרוב לשורשי הצמח הנובל. "או,
העכברים הנבזים האלה" אמר בעצב
"אוכלים לך את השורשים שבלעדיהם אינך
יכול לחיות, צמח יקר." והוא תקע אצבע
לתוך החור.

אך בבהלה הוציא אותה מיד, כי מהחור
נשמע לחש כועס, חזק, ויצא ממנו ראש קטן,
בעל עיניים אדומות, פה פתוח לרחבה ובין
הלסתות הופיעה גם לשון דקיקה ומפוצלת.
אחרי הראש יצא גם גוף אפור בעל זיגזג
הנמשך לכל אורך הגוף, ועכשיו כבר כל
הנחש היה בחוץ. בפחד גדול ראה האיש
שזה נחש צפע, הרע והרעיל ביותר, בעל
רעל שיכול להמית בקלות את האדם.
הנחש יצא מהחור, רוגז שהאיש הפריע את
מנוחתו, הרים את ראשו לפני רגליו ונע בו
לצדדים, מוכן כבר לנשיכה. כשהאיש רק
הזיז עכשיו את רגלו כדי לברוח, הנחש

התרגז יותר ואיים עליו בנשיכה קטלנית.
ולאיש לא היה כל כלי כדי להתגונן בו,
ובידיים חשופות לא ניתן לגעת בנחש בלי
לקבל נשיכה.

והאיש עמד כך, מלא פחד וללא תנועה וחשב
"אם אעמוד כך בלי לזוז אולי הנחש יחשוב
שהרגליים שלי הן שני עצים או מקלות, אחרי
זמן מה יחזור לתוך החור שלו, ואז אוכל
לברוח.

אך הנחש המשיך לרקוד לפני רגליו עם הלוע
הפתוח, והחזיק אותו בפחד מוות. והאיש
חשב: הרי לא אוכל עוד הרבה זמן לעמוד
כך בלי תנועה. הרגליים שלי עבר מתחילות
להירדם. אני מוכרח לזוז. אבל אם אזוז
הנחש ינשוך אותי ואז אמות. ואני כל הזמן
התרגזתי כאן בגלל כל זבוב, כל היתושים
וצרעות, על הקיפוד, על התולעים ועל
המלפפונים הנופלים. כל הימים התרגזתי.
ואילו כל הימים הייתי שמח, הרי יכולתי
לחיות חיים טובים. ובגלל זה שהתרגזתי היו
לי חיים מטופשים. אם בכל זאת אצא חי
מכאן בוודאי לא אתרגז כל כך, אלא אשמח

כל הימים."

וכשהוא חשב כך, שמע פתאום רשרוש
ומתחת לשיח יצא הקיפוד. "אתה לך מכאן"
חשב האיש, "אחרת הוא ינשוך אתך ותמות."
אלא שהקיפוד התקדם הלאה. בזיגזג זחל
אל הנחש המסוכן, ונראה כאילו הוא כועס

מאוד, כה גבוה הרים את ראשו וכל כך סמרר
את הקוצים שעל גופו. הוא התקרב יותר
ויותר אל הנחש, שכבר לא רקד יותר בפני
רגלי האיש, אלא הפנה את ראשו אל הקיפוד
ותקף אותו בכעס. אך הקיפוד לא דאג כלל,
הוא לא פחד וכשהתקרב לנחש התחיל
להריח אותו עם אפו השחור, המחודד.

ואכל את כולו מהראש ועד הזנב. ואז נשכב במקום מואר בשמש ונרדם. האיש ניגש אליו. לא היה לו אכפת שהקוצים דקרו. הוא לקח את הקיפוד בידיים, הביא אותו הביתה, הניח אותו בארגז מרופד יפה בחציר רך, שם לו צלחת עם חלב ותוך כדי

כך דיבר "הוא הקיפוד הנאמן! הרבה פעמים איימתי עליך במוות ורציתי שתעזוב את הגינה שלי. אבל אתה חזרת תמיד ואפילו הצלת את החיים שלי. אם תישאר חי, תהיה החבר האהוב ביותר שלי, תגור אצלי ותקבל את האגסים והמלפפונים המובחרים ביותר." אלא שהקיפוד לא שמע דבר מכל הנאום

"שנפ!" הנחש נשך אותו. "קיפוד מסכן" חשב האיש ומהר עשה צעד גדול שהרחיק אותו מהצפע. "עכשיו אתה תמות". אבל הקיפוד רק הניע את ראשו והתחיל ללקק בלשונו את המקום הנשוך. "שנפ!" הנחש נשך אותו בלשון. "או! או! או!" קרא האיש שהביט עכשיו ממרחק בטוח "אתה קיפוד מסכן, מורעל!" הקיפוד משך את הלשון לפיו, הסתכל על הנחש והמשיך להריח אותו, כאילו שריחו נעים כמו של זר פרחים. "שנפ! שנפ! שנפ!" הקיפוד קיבל שלוש נשיכות בראשו. "עכשיו כבר אבדת, קיפוד!" אמר האיש בעצב, ורק השתומם שהקיפוד לא נופל. "אבל כיוון שהצלת את חיי, אקבור אתך יפה תחת עץ האגס שלי." הקיפוד פתח את פיו, כאילו הוא מפהק בגלל הנחש המשעמם הזה, שלא יודע דבר מלבד נשיכות ו"שופשוופשופפ!" תפס את הנחש בפיו, נשך אותו, לעס, והנחש יכול היה להתפתל, להסתובב, אבל הקיפוד לא עזב

הזה, כי הוא ישן. והוא נשאר באמת חי, כי רעל הנחשים לא גורמים לקיפודים כל נזק, והוא חי עם האיש, והלך תמיד אתו. מאז האיש למד כמה מועילים הם הקיפודים, שהורגים לא רק נחשים אלא גם עכברים, חיפושיות וזחלים. והקיפוד, שאותו האיש רצה פעם להרוג, נשאר עכשיו הידיד שלו. והאיש גם עמד בהבטחה שלו, שמח יותר והתרגז פחות, ולכן חי חיים טובים. רק דבר אחד לא עשה האיש - הוא לא נתן לקיפוד לישון יחד אתו במיטה. וקשה לשפוט אותו על כך לחובה. קיפודים בכל זאת קוצנים מדי, וחוץ מזה יש להם פרושים.